

Psalmul lui Iov

„Îmi va rămâne măcar această mângâiere, această bucurie în durerile cu care mă copleșește: că nicio-dată n-am călcat poruncile Celui Sfânt” (Iov 6.10).
Iov a fost mai prudent în mijlocul arsurilor durerii, cum Adam nu fusese sub umbrele răcoroase ale Paradisului. (Augustin)
Slăbiciunea și durerea m-au ajutat să învăț cum să mor; dar tot ele m-au învățat cum să trăiesc; și cum să studiez. (Baxter)

„Când focul viu și jafal izbesc în tot ce vezi,
 Când lasă-n urmă praful din turme și cirezi,
 Te mistuie Mânia; pârâșul, Lucifer,
 Râzând, cu Bogăția-și ia zborul către cer;

Copiii când te lasă, adânc, în depărtări,
 Lumina-i fără casă și noapte-i pe cărări,
 Când tot e o pustie, pustiu îți este tot,
 Să vrei, Vremelniciei, nu poți s-adaugi un cot,

Când Bucuria-i Jale, iar trupul, rană rea,
 Sfâșietor, din Vale, te-ntuneci spre-orice stea,
 Pământul e-ntunerice și cerul, colț de chin -
 Înfiorări, eteric, tot vin... și vin... și vin...

...Cu ce rămâi din toate, Iov, tu, un condamnat,
 Când soața strigă «Moarte!», căci ești un lepădat?...”
 „Cu Prietenul meu – Harul și cu al Păcii Fiu.
 Cu Răscumpărătorul și Domnul meu cel Viu!”

„Dacă ți-ai pus iubirea pe chipuri de pământ,
 Secundele-s cerșirea, iar aurul ți-e sfânt,
 Dacă zidești altare-n grânare și-n cămări,
 De-aluneci în focare de oarbe depravări,

Când Uragan-Despotul, își va lua tribut
 Din tot, prin tot și totul, căci totul este lut,
 Dacă îți este cârmă din praf, un pai și-un spic
 Ce ți-a rămas la urmă? Nimic, nimic, nimic!”

„Când diavolul te cerne și te acuză greu,
 Când se topesc în bezne, și zări, și Dumnezeu,
 Când Frica, Groaza, Chinul, se strâng în mii de uri
 Iar cei iubiți sunt «crinul de sub dărâmături»,

Când prietenii, cununa-ți aduc de pe Calvar,
 Batjocura, Minciuna și-Ocara le e far,
 Când binecuvântarea te-mbie spre blestem,
 Boala – necruțătoarea, îți roade-al vieții ghem,

Erai «argintul-florii»; acum, un fir uscat.
 Și te-au aflat fiorii; și Pace n-ai aflat.
 Te au legat dușmanii; dar tu nu i-ai legat.
 Ai dat cântar Durerii, iar ea, te-a măsurat...

Cu ce rămâi din toate, tu, sfântule cernit,
 Când Moartea cheamă moarte, șoptindu-ți: «S-a sfârșit!>?...”
 „Cu Domnul, Creatorul, ce-a dat și a luat.
 El, Răscumpărătorul, Cel binecuvântat!

El, Dumnezeuul Milei, El, Aurul de preț,
 Luceafăr, Fiul Zilei și Soarele Măreț,
 El, Mielul, Salvatorul, Atotputernic, Scut,
 El – Răscumpărătorul, iar eu – un fiu pierdut!

Iar când în Dimineața-de-Apoi, voi învia,
 Și inima-mi și fața dori-vor Fața Sa,
 În lacrima curată, El va citi: *Eu știu*
Ce am știut odată... Că Domnul meu e Viu!”

FĂNEL ȘUTEU

Consumator de har

În pribegia mea prin lumea de ispite
 Sfios și plin de teamă, m-apropii de altar,
 Iar mintea mea deodată își pune întrebarea:
 - Nu sunt, o, Doamne, numai consumator de har?

Mă lupt și-alerg mereu, cu frați la rugăciune
 Și simt cum pieptu-mi arde, ca un cărbune-n jar,
 Dar dă-mi puteri Stăpâne, și-ajută-mă într-una
 Să nu fiu Doamne numai, consumator de har.

Îmi place-a Ta cântare, ce-o știu cânta Leviții
 Și-al tău Cuvânt îmi umple, mereu al meu pahar
 Dar Doamne mă cutremur, și-mi stăruie în minte
 Ideea unui simplu; consumator de har.

Am strâns atâtea perle, comori neprețuite
 Și le-am primit pe toate, în viață ca un dar.
 O...! ce va fii în ziua, în care îmi vei spune:
 -Cât ai trăit în lume, ai consumat doar har !

Mi-ai dat atâtea Doamne, cât nu le-am putut duce
 Și-n stări de biruință, mi-ai prefăcut amarul.
 M-ai ridicat din pulberi, prin jertfa-Ți de la cruce,
 Iar ca răsplată Doamne, ți-am consumat doar harul.

S-au scurs de-alungul vremii, zile cu grămada,
 În care neglijat-am, din plin mărețul dar.
 Abia acuma văd, și-mi dau cu bine seama,
 Că n-am făcut nimic. Am consumat doar har.

Mă mulțumeam și eu, ca mulți din care astăzi,
 Cu nume și prenume, și-au completat dosarul.
 Credeam că e destul, că totul merge bine,
 Dar ce-am făcut cu asta? Am consumat doar harul !

În stări de letargie, sunt mulți ca mine Doamne,
 Ce nu acordă preț, jertfei din Calvar.
 Reversă-n noi prin Duhul, cereasca ta putere,
 Să NU fim doar acei, care consumă har.

MINODOR ȘUTEU